

Ja tornem a ser aquí!

Dij, 3/09/2020 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

Reiniciem l'activitat del Blog, tal com vam anunciar a finals de juliol, amb un article escrit per en [Lino Emilio Díez Valladares](#), molt adequat per reflexionar sobre com encarar aquest nou curs amb tots els seus interrogants.

Un nou començament

La situació creada a causa de la pandèmia coronavirus continua estremint la nostra vida i continua plantejant-nos no poques preguntes. Poques famílies s'han lliurat de no tenir algun dels seus membres a casa o hospitalitzat, el llarg confinament viscut tancats en un pis, el dol, la solitud dels malalts en els hospitals, l'angoixa i el temor per no trobar un refugi segur davant d'un enemic invisible... Les certeses del progrés científic al que havíem confiat la nostra sort s'han esvaït. Els sistemes polítics i econòmics que semblaven garantir benestar i seguretat han trontollat greument. La cultura dels drets reals i presumptes ha cedit, sense badar boca, a canvi d'una pretesa seguretat. La relació amb els altres s'ha vist marcada pel temor i la sospita davant d'un possible contagi.

Ens hem vist reclosos en espais «estrets» i pensats més per dormir que per viure. No podem amagar-ho: les nostres seguretats han deixat al descobert tota la seva fragilitat. La por a la mort i al mal ens ha posat davant d'interrogants que ja no estàvem acostumats a afrontar! En semblant situació, el creients hem d'ajudar a llegir i a viure amb maduresa el que està passant, hem de donar motius seriosos per esperar, hem d'obrir nous i diversos horitzons tot evitant discursos embafadors i insuportables, discursos «d'ofici». Redescobrir el fonament de l'esperança, d'una vida que va més enllà de la mort, la fe en la resurrecció: arguments que havíem descurat i que no haurien ja de crear-nos problemes.

L'experiència de passar tant de temps junts, i «estretament» junts, ens confirma que la família és l'únic lloc on cada un es pot sentir acollit i estimat pel que és. Els

sofriments que ens han afligit, i que encara continuen fent-ho, són una imprevista però real escola d'humanitat. Així, res no tornarà a ser com abans.

Setembre és temps de tornar a començar, de nous projectes... Al davant nostre, el desafiament de prendre consciència de les nostres fragilitats, la responsabilitat de no malmetre els ensenyaments d'aquesta tràgica experiència i mirar el futur amb ulls nous, projectar la nostra convivència social promovent canvis radicals i eficaços. El futur és en gran part en les nostres mans, depèn també de nosaltres...

Si aquest «mal comú» ens ha fet redescobrir el «bé comú», si la humanitat ha crescut en la consciència que «tot ens concerneix a tots», aleshores el nou començament no sols és possible i desitjable, sinó un compromís per traçar nous horitzons.

Lino Emilio Díez Valladares